

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
ДА СЪНУВАШ, ЧЕ СЪНУВАШ,
ЧЕ СИ МЪРТЪВ**

chitanka.info

Една нощ заспах, а когато се събудих, открих, че до мен си легнала ти. Бях много учуден и отначало си помислих, че сънувам. След това обаче разбрах, че всъщност сънувам, че сънувам. Или беше обратното? Не помня. Спомням си само как сдържах дъха си, за да не ти тежи, как се боях да мигна, за да не се събудиш случайно от резкия шум, и как се страхувах да те завия, да не би да стресна, без да искам, онези гълъби, които сънуваше. След това изведнъж ми се присъни пиано. Знаех, че е глупаво да сънувам, че сънувам такива работи, когато мога да сънувам, че сънувам теб, и се помъчих да се събудя от втория си сън, за да продължа да изпитвам онази неземна сладост от откраднатите мигове на първия. Не че успях кой знае колко. По принцип съм слаб човек и дори в съня си не мога да сънувам, че съм силен. Ако бях силен, щях с едно стисване на зъбите да унищожа това съзливо пиано, което се бе изхитрило да научи най-тъмните входове към душата ми, да влиза нагло там и да разбърква всичко с безчувствените си клавиши. Може би щях да го заменя с испанска китара. Или с електрическа китара. Или с конски тропот, който понякога е доста по-музикален от подобни сърцераздирателни звуци.

Само че съм слаб. Затова продължавах да изслушвам с мазохистична наслада плача на пианото. А ти продължаваше да спиш с разпрострени из цялото легло ръце като някаква гигантска птица в полет. Искях да те целуна, да помилвам косата ти... И други неща ми се искаше да направя, но това щеше да е все едно да залееш произведение на изкуството с кофа блажна боя. Затова продължих да те гледам. Беше толкова красива. Въпреки че беше само сън. И то не само мой сън. Независимо от това ми беше хубаво.

Изведнъж към тези два съня се примеси още един. Този, третият сън, миришеше на свежа трева и цигарен дим, на брачно ложе и на пръст от гроб... Не бих могъл да ти го опиша. Сънувах, че сънувам, че сънувам твоята сватба. Изведнъж главата ми се пропука. Усетих как се разпадам — като стъклен витраж в някаква църква, по който някое немирно богомолче с хвърлило камък. Първо се разпаднаха краката ми, така че не можех да избягам от съня си. После се разпаднаха ръцете ми и по този начин окончателно пропадна идеята ми да те погалея по хвъркналата на всички страни немирна коса. След това се разпаднаха очите ми и ми донесоха като коледен подарък промишлено количество мрак. Ушите ми също опадаха на късчета стъклени сълзи,

но омразният Менделсон продължаваше да кънти в главата ми. Когато усетих, че и сърцето ми започва да се разпада, не издържах. Сkochих от леглото, грабнах револвера, пълен със сребърни куршуми — единствената ми защита от явяващите се в сънищата ми демони с венчални халки и вампири с официални костюми — и гръмнах в слепоочието си пет-шест пъти. И трите ми съня се разпиляха на късчета с болезнен писък. Паднах до теб. От дупките в черепа ми струеше алена като обич кръв. Искаше ми се да заплача, но навреме се сетих, че вече нямам очи. А ти продължаваше да спиш.

На погребението ми дойдоха само четири човека. Отначало ми беше тъжно, след това обаче се засмях с глас.

Поне сънищата ми престанаха. Сега вече мога просто да спя мъртвешки, без да се притеснявам, че посред нощ в онази светая светих — съня ми — ще се появиш ти. Единственото нещо, което сънувам, че сънувам, е твоята усмивка. Но не я свързвам с нищо повече. Няма ги вече онези две зелени очи, заради които често се будех, облян в ледена пот.

Ето че и в смъртта имало нещо полезно и рационално. Чудя се само какво ли ще стане, когато се събудя и престана да сънувам, че сънувам, че съм мъртъв. А може би това не е сън... Не знам. Трудно е да разсъждаваш върху философски проблеми, когато си мъртъв.

©, 1999, *Сибин Майналовски*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.